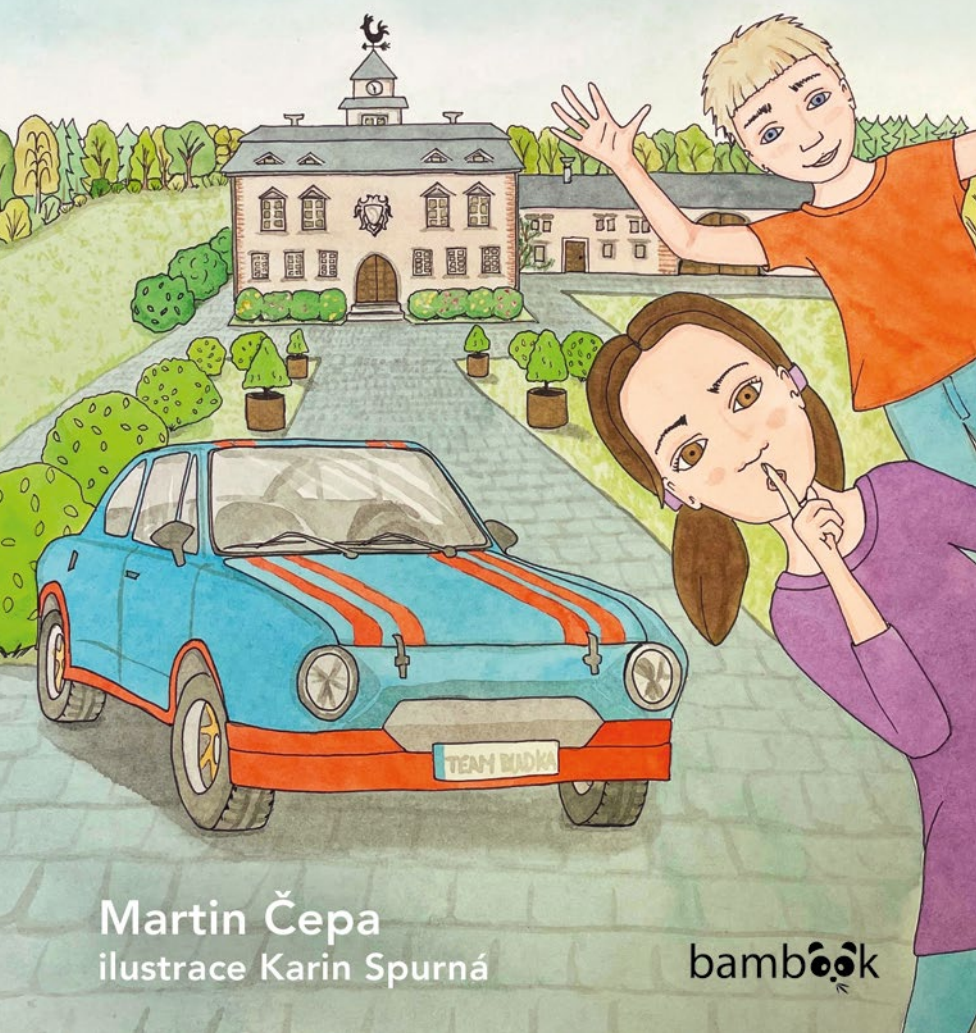

Tajemství zámku Budka

Martin Čepa
ilustrace Karin Spurná

bambook

bamb**oo**k

Karolínce a Edíkovi

Tajemství zámku Budka

Martin Čepa
ilustrace Karin Spurná

Jedeme!

„Tak, a vyrážíme!“ zvolal tatínek vesele a už potřetí jsme vpluli do proudu projíždějících aut. Potřetí proto, že jsme se museli dvakrát vrátit. Nejdřív si Eda, můj mladší bráška, zapomněl doma jedno ze svých oblíbených aut, a bez něj jsme prostě nemohli jet. No, a pak si tatínek uvědomil, že doma v chodbě zapomněl balík se součástkami na Máňu, takže jsme se vraceli znovu.

„V rádiu hlásili, že benzín má zlevňovat, třeba se nám to zdržení vyplatí,“ mrkl tatínek na maminku.

„Fajn. Ale znovu už se nevracíme, to bychom neodjeli nikdy. Jestli si někdo ještě něco zapomněl, tak má smůlu,“ odvětila maminka a postupně si nás – mě, Edu a tatínka – přeměřila přísným pohledem.

Já byla v klidu. Svůj batoh jsem si před odjezdem zkontrolovala dvakrát a byla jsem si jistá, že mám všechno. Přece jen, po prázdninách půjdu už do druhé třídy, takže takové věci, jako balení věcí na prázdniny, pro mě už dávno nejsou problém.

Dívala jsem se z okýnka, jak staré a vysoké domy nahrazují novější a nižší, úzké ulice se rozšiřují a auta kolem nás jezdí čím dál rychleji. Nakonec jsme nechali i poslední zbytky pražské zástavby za sebou a před námi byly celé dva měsíce prázdnin u dědy Jirky na zámku Budka.

Přivítání na Budce

Cesta z Prahy na zámek, kde děda Jirka bydlí a dělá kastelána, je dlouhá. Tak dlouhá, že v polovině tatínek vždycky zastaví na benzínce, dají si s maminkou kávu a nám s Edou koupí zmrzlinu. (Eda si dává různé druhy, ale já vždycky jen jahodovou, tu mám nejraději.) Maminka pak ještě vyvenčí našeho psa Filutu, tatínek natankuje do auta benzín a jedeme dál.

Druhá půlka cesty ale vždycky ubíhá rychleji. Příroda okolo je divočejší, jedeme podél řeky, kde se na kamenech mele zpěněná voda, potom mezi skalami, kde vidíme horolezce, jak se houpou na laněch a snaží se vylézt až na vrcholky pískovcových homolí, a nakonec hustým lesem.

S Edou pokaždé pátráme očima mezi větvemi a soutěžíme, kdo první spatří korouhvičku na Budecké věži.

„Támhle je!“ vykřiknu, když se vížka na okamžik mihne mezi stromy.

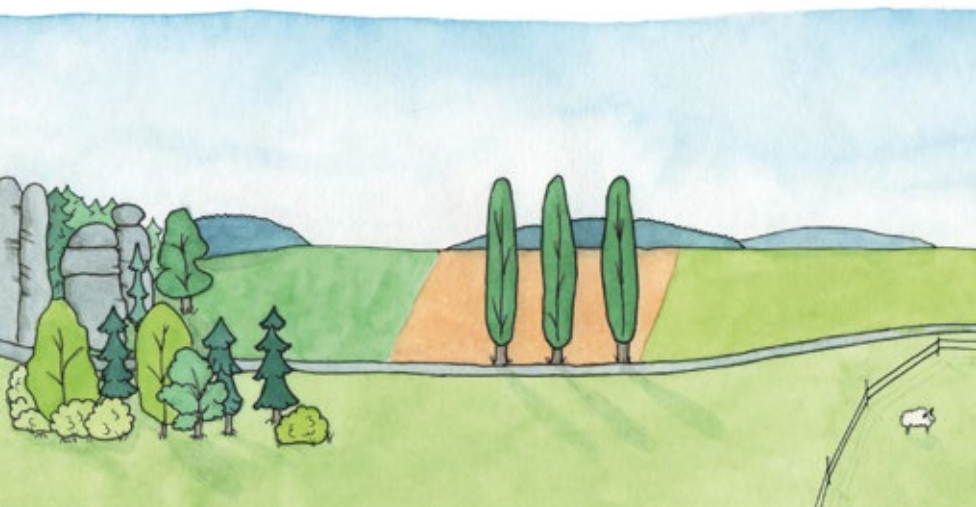
Pak už zbývá jen několik posledních zatáček do prudkého kopce a Budka se před námi vyloupne z lesa jako oříšek ze skořápky.

Zámek je uprostřed lesa, kde to krásně voní a vzduchem se neustále nese zpěv ptáků. Na chvíli jsem se zaposlouchala. Jsem ráda, že letos strávíme na Budce celé prázdniny. Když nám to rodiče oznamovali, trochu mě mrzelo, že se takovou dobu nevidím s kamarády ze školy a ze skauta, ale zatím se mi pro Praze vůbec nestýská.

„Děda!“ vytrhl mě ze zamyšlení Edův radostný výkřik.

Ohlédla jsem se a uviděla brášku, jak peláší ke stájím.

Z brány zrovna vycházel děda. Krátce se přivítal s Filutou, který vesele poskakoval kolem něj,

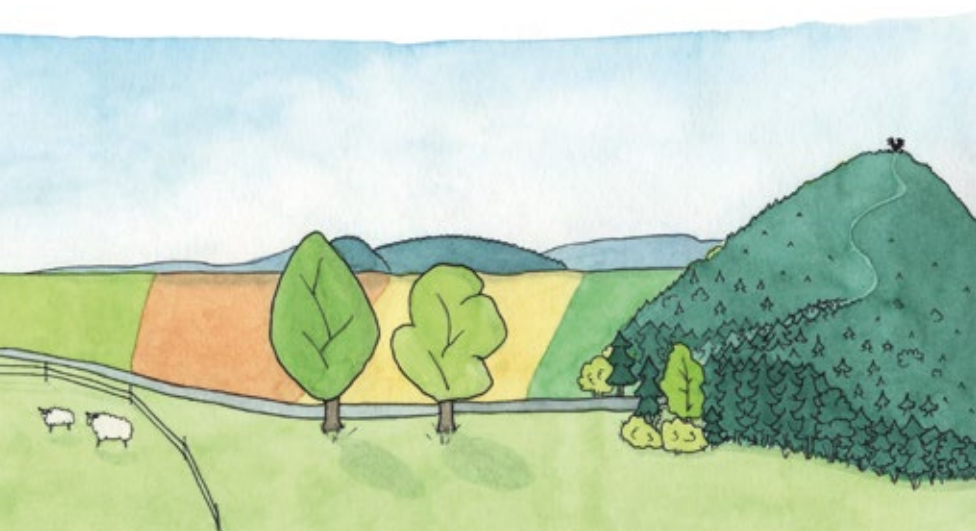

a zamířil k nám. Na hlavě měl otrhaný slamák a ruce umazané od oleje si otíral do montérek. Opálený obličej mu zdobil široký úsměv doplněný nezbytnou fajfkou.

Na nic jsem nečekala a vyrazila za Edou. „Dědo!“ výskla jsem a skočila mu do náruče.

„Prrr... Karolínko, Edo, děti... ještě mě povolíte!“ zasmál se děda, jakmile to samé udělal i Eda. „Uff... vy jste teda pěkně vyrostli,“ zafuněl, když nás zvedl do vzduchu. „Čím je krmíte? Přijde mi, že loni byli poloviční,“ obrátil se děda na maminku, když nás donesl zpátky k autu a postavil na zem.

„Prosím tě, jsou jako kobylky. Jestli budeš dělat k večeři bramboráky, počítej s dvojitou dávkou,“ odvětila maminka a políbila dědu na jednu a pak na druhou tvář.

„Jéé, bramboráky!“ vykřikli jsme s Edou. Dědovy bramboráky jsou totiž to nejlepší jídlo na světě.

„To ale budete muset dědovi pomoci,“ prohodil tatínek, když si s dědou potřásl rukou.

Oba jsme začali horlivě přikyvovat, ale děda jen mávl rukou. „To snad nebude potřeba. Ale jestli budete chtít, pomocnou ruku vždycky rád přivítám. Každopádně,“ usmál se a rozpřáhl ruce, „vítejte na Budce!“

